

Arrest

nr. 235 288 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE RUYCK
Muinklaan 12
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot intrekking van een machtiging tot toelating tot verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 april 2013 dienen de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer N. A., van Belgische nationaliteit. Op 19 augustus 2014 wordt dit visum afgeleverd aan de kinderen P. N. A. en A. N. A., en op 17 juni 2015 aan het kind C. N. A.

1.2 Op 19 augustus 2014 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer N. A., van Belgische nationaliteit. Op 6 november 2014 wordt haar dit visum afgeleverd.

1.3 Op 13 februari 2015 melden de verzoekende partij en de kinderen P. N. A. en A. N. A. zich bij het gemeentebestuur om zich te laten inschrijven. Zij worden in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15), dat hun verblijf dekt tot 30 maart 2015. Op 15 juli 2015 meldt het minderjarig kind C. N. A. zich aan bij het gemeentebestuur om zich te laten inschrijven. Het wordt in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15), dat zijn verblijf dekt tot 30 augustus 2015.

1.4 Op 8 april 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart), geldig van 25 maart 2015 tot 25 maart 2020.

1.5 Op 15 februari 2016 dient de verzoekende partij via het CAW bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek in op grond van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht en dat van de kinderen.

1.6 Op 10 maart 2016 wordt aan de verzoekende partij een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 februari 2016 betekend, waarin haar gevraagd wordt alle nuttige documenten over te maken in het licht van het socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet. Op 25 maart 2016, 15 april 2016 en 13 mei 2016 worden als antwoord hierop stukken overgemaakt.

1.7 Op 4 september 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van het in Ghana op 16 mei 2014 gesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer N. A.

1.8 Op 30 maart 2018 wordt aan de verzoekende partij een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2018 betekend, waarin haar gevraagd wordt alle nuttige documenten over te maken in het licht van het socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet. Op 11 april 2018 wordt als antwoord hierop stukken overgemaakt.

1.9 Op 26 juni 2018 wordt op basis van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij. Op 5 april 2019, bij arrest nr. 219 503, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 9 april 2019 wordt op basis van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet opnieuw een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij. Op 17 oktober 2019, bij arrest nr. 227 611, vernietigt de Raad ook deze beslissing.

1.10 Op 26 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van een machtiging tot toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 20 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

<i>Naam: O(…)</i>	<i>Voorna(a)m(en): P(…) O(…)</i>	<i>Nationaliteit: Ghana</i>
<i>Geboortedatum: (…)</i>	<i>Geboorteplaats: (…)</i>	<i>Rr: (…)</i>

+ kinderen:

A(…) C(…) N(…) (RR: 03.(…))

A(…) A(…) N(…) (RR: 06.(…))

A(…) P(…) N(…) (RR: 11.(…))

Allen verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. A(...) N(...) (RR: (...)), van Belgische nationaliteit. De F-kaart werd op 8.04.2015 afgeleverd.

Er werd op 26.06.2018 reeds een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht, alsook op 9.04.2019. In beroep echter werden deze achtereenvolgende beslissingen vernietigd door de RVV omdat geen wettigheidstoets kon gebeuren wegens onvolledigheid van het neergelegde administratief dossier. Een technisch probleem ligt aan de basis van de onvolledigheid van dat neergelegde dossier. Daarom wordt heden een identieke beslissing genomen. In de hoop dat bij een volgend beroep, het administratief dossier wel volledig ter beschikking wordt gesteld van de RVV en de wettigheidscontrole ten gronde kan gebeuren.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen deze beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.02.2016 en 23.01.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde immers de volgende documenten voor:

- Brief CAW dd. 25.03.2016; begeleidend schrijven raadsman dd. 15.04.2016; attest CAW dd. 13.05.2016
- F-kaart

- Attest van klachtneerlegging dd. 26.02.2016; medisch attest dd. 8.01.2016; PV GE.(...)/2016 dd. 26.02.2016
- CV
- Arbeidsovereenkomsten S(...) (3.02.2016; 5.02.2016; 10.02.2016; 12.02.2016; 19.02.2016; 26.02.2016; 4.03.2016; 11.03.2016; 1.04.2016; 6.04.2016 en 2.09.2016) + definitieve maandelijkse afrekeningen S(...) (februari 2016 en maart 2016) + individuele rekening 2017 S(...) + fiche nr. 281.10 – jaar 2017 S(...); loonbrieven voor de periode januari 2018 – maart 2018 bij S(...)NV
- Aanslagbiljet inkomsten 2016, aanslagjaar 2017
- Fiche nr. 881.13 – werkloosheidsuitkeringen – jaar 2017
- Huurovereenkomst dd. 17.05.2017
- Attest ziektekostenverzekering dd. 11.04.2018 (Bond Moyson)
- Ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd. 11.02.2016 bij het OCMW te Gent
- Inburgeringscontract dd. 23.06.2015; getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie van 24.11.2015 – 08.01.2016; deelcertificaten Nederlands tweede taal dd. 24.11.2015 + inschrijvingsformulieren dd. 05.05.2015 en 23.11.2015
- Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 13.02.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Ghana afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket. In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet gehouden worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de documenten aangaande de tewerkstelling bij S(...) services en haar CV blijkt dat betrokkene gesolliciteerd heeft en momenteel tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job/inkomen/CV is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene legt verder nog een aanslagbiljet voor aangaande de inkomsten 2016, aanslagjaar 2017. Echter, iedere inwoner van het Rijk is belastingplichtig; dit gegeven kan dan ook niet aanzien worden als een bewijs van integratie. Bovendien legt betrokkene nog een fiche nr. 881.13 – werkloosheidsuitkeringen jaar 2017 en een ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd. 11.02.2016 bij het OCMW te Gent voor. Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene de hulp van het OCMW te Gent heeft moeten invoeren en een werkloosheidsuitkering heeft genoten. Deze gegevens zijn op zich allerminst een bewijs van integratie. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract, getuigschrift van de cursus Maatschappelijke oriëntatie en inschrijvingsformulieren en deelcertificaten aangaande de lessen Nederlands tweede taal voor. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in

het dagelijkse leven. In het begeleidend schrijven dd. 15.04.2016 verklaart betrokkene haar raadsman dat mevrouw reeds goed Nederlands spreekt. Echter, uit het PV dd. 26.02.2016 blijkt dat mevrouw de Nederlandse taal niet machtig is en beperkt Engels spreekt. In hoeverre mevrouw daar intussen vooruitgang in heeft geboekt, is ons onbekend. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een uitzonderlijke mater van integratie in België of grote moeite om geïntegreerd te geraken. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Betrokkene legt verder nog een huurovereenkomst en een attest van haar ziektekostenverzekering voor. Echter, het hebben van een dak boven het hoofd en een ziektekostenverzekering behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Betrokkene legt verder nog een attest van klachtneerlegging voor dd. 26.02.2016 en het PV (GE.43.(...)/2016 dd. 26.02.2016) + medisch attest dd. 8.01.2016 waar betrokkene stelt het slachtoffer te zijn van familiaal geweld. Echter, op 17.03.2016 werd dhr. A(...) N(...) ook verhoord aangaande deze beschuldiging. Hij spreekt deze verklaring van betrokkene tegen en beweert mevrouw nooit geslagen te hebben. Wat opmerkelijk is, is het gegeven dat mevrouw maar in februari is gaan klacht indienen terwijl de feiten zich in januari hebben afgespeeld. Beide partijen spreken elkaar tegen, er is sprake van woord tegen woord. Het huiselijk geweld wordt dan ook als onbewezen geacht.

Bij het verzoekschrift werd klaarblijkelijk een beslissing van het Parket voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016. Betrokkene heeft dit tot op heden niet bij DVZ voorgelegd, hoewel zij meent dat hiermee rekening dient gehouden te worden en het betrekking heeft op het intrafamiliaal geweld, wat volgens haar van doorslaggevend belang is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gegeven van huiselijk geweld op zich geen afbreuk doet aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgrond aangaande het huiselijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene haar gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de minderjarige kinderen zijnde A(...) C(...) N(...) (RR: 03.(...)), A(...) A(...) N(...) (RR: 06.(...)) en A(...) P(...) N(...) (RR: 11.(...)), allen van Ghaneese nationaliteit, werd enkel een Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017 voorgelegd. Echter, werden er geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk ook wordt uitgeoefend door dhr. A(...) N(...). Verder is het ook niet duidelijk dat dit ouderlijk gezag in het Rijk zou moeten uitgevoerd worden. Er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen. De minnelijke schikking is een overeenkomst, daterende van 11.10.2017 op basis van de toen zich voordoende situatie, de partijen gingen er onder andere ook in akkoord dat de zaak opnieuw kan voorgelegd worden aan de kamer voor minnelijke schikking of de familierechtbank.

Gezien de ouder van voornoemde kinderen zelf geen verblijf meer heeft, vervalt hun verblijfsrecht eveneens. Gezien betrokkenen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. De kinderen zijn eveneens voor het eerst in het Rijksregister ingeschreven op 13.02.2015. De minderjarige kinderen zijn aldus meerdere jaren woonachtig geweest in het land van herkomst, het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor hen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van hun moeder waar zij ook heden (hoofdzakelijk) bij verblijven. Zij kunnen na de terugkeer met hun moeder, hun onderwijs verderzetten in Ghana.

Wat betreft de verklaringen uit de brief van het CAW dd. 25.03.2016; het begeleidend schrijven raadsman dd. 15.04.2016 en het attest CAW dd. 13.05.2016 dient opgemerkt te worden dat al de niet weerlegde gegevens verklaringen op eer betreffen. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze dus niet in overweging worden genomen. Er werden voorts geen objectieve en verifieerbare stukken voorgelegd die de verklaringen zouden kunnen staven. Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekommen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfangen. In het schrijven dd. 25.02.2017 werd aan betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek,

DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/20 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RW nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verwerende partij heeft op verschillende punten de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, die hierna elk afzonderlijk zullen worden vermeld.

(...)

Later in de beslissing verwijst verwerende partij dan wel naar het attest van klachtneerlegging en het medisch attest m.b.t. het intrafamiliaal geweld (bij het in overweging nemen van een aantal criteria en dus niet bij het beoordelen van de fraude) en stelt daarover dat dit:

- als onbewezen wordt geacht*
- geen uitzonderingsgrond is m.b.t art. 74/20 Vw.*

Het is uiteraard in toepassing van artikel 42 quater Vw. dat verzoekster deze informatie aan verwerende partij had overgemaakt, die evenwel dan bij het nemen van de beslissing plots van het ene artikel naar het andere wijzig! (zie II.b.2.)

Dat verwerende partij echter zomaar stelt dat ‘het huishoudelijk geweld als onbewezen wordt geacht’ is evenwel totaal in strijd met de gegevens van het dossier, en louter en alleen gebaseerd op de eenzijdige verklaring van de echtgenoot van verzoekster, die de dader is van dit intrafamiliaal geweld waarbij het niet moet verbazen dat hij dit ontkent. Daar komt nog bij dat verwerende partij het medisch attest - toch een objectief document! — volledig terzijde schuift.

Bovendien blijkt uit de beslissing van het Parket mbt deze klacht (stuk 5) dat de klacht juist niet als onbewezen werd beschouwd: de enige reden dat men beslist heeft om niet over te gaan tot vervolging is dat men vond dat de politietussenkomst die er was geweest wellicht voldoende was. In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt dient het familiaal geweld wel degelijk als bewezen te worden aanvaard.

Ondertussen heeft verwerende partij, gezien de voorgaande gevoerde (bijna identieke...) beslissing en daaropvolgende procedure, niet alleen kennis gekregen van de klacht, maar bovendien ook van de beslissing van het Parket. Daaruit blijkt duidelijk dat de seponering niet is gebeurd omwille van het ontbreken van bewijs, maar omwille van beleidsredenen, wat het bestaan van de feiten dus erkent!

Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij nog steeds, wars van de realiteit, de gegevens niet op een correcte wijze beoordeelt. Immers, uit de beslissing van het Parket blijkt duidelijk dat er sprake is van intrafamiliaal geweld, maar dat de zaak werd geseponeerd omwille van beleidsredenen.

Tot slot verwijst de verwerende partij in haar beslissing naar de minderjarige kinderen en het PV van minnelijke schikking van de Kamer van Minnelijke Schikking bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dat door verzoekster werd aangebracht (stuk 18).

Daarin wordt het volgende bekrachtigd: uitoefening van gezamenlijk ouderlijk gezag, domiciliëring van de kinderen bij verzoekster met een omgangsrecht voor vader de ene week op zaterdag, de andere week op zondag, telkens van 10-18u.

Verwerende partij stelt daarover dat enerzijds er geen stukken voorgelegd worden waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk wordt uitgeoefend door de echtgenoot van verzoekster, anderzijds stelt zij dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden.

Het is duidelijk dat de verwerende partij, opnieuw, de feitelijke gegevens niet correct, en wellicht niet met kennis van (juridische) zaken beoordeelt. Uit haar bewoordingen kan afgeleid worden dat zij de betekenis van een gezamenlijke uitoefening van ouderlijk gezag (art. 373 B.W. e.v.) niet kent, met name betekent dit het gezamenlijk nemen van bepaalde beslissingen tijdens het leven van de kinderen door de ouders, en dit ligt in eau vast door middel van een overigens uitvoerbaar vonnis, dat het akkoord tussen partijen daaromtrent bekrachtigd heeft.

De redenering dat daarover geen stukken worden voorgelegd, slaat dan ook nergens op. Aangezien het een uitvoerbare titel is, waaraan sindsdien geen wijzigingen meer werden aangebracht, kan verzoekster daar dan ook geen nieuwe stukken van voorleggen.

Het enige wat zij kan melden, is dat zij op basis van die uitvoerbare titel ondertussen derdenbeslag heeft laten leggen, omdat de heer A(...) niet op vrijwillige basis de onderhoudsbijdragen waartoe hij zich gehouden heeft, betaalt (stuk 12).

Daar waar de verwerende partij er nog aan toevoegt dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden (??), blijkt uit het PV dan wel dat de kinderen bij verzoekster gedomicilieerd worden te 9000 Gent, (...)straat (...) en dus wel degelijk in België.

Ook daar worden de voorgelegde gegevens en stukken dus slechts gedeeltelijk beoordeeld, en is de verwerende partij niet uitgegaan van de correcte en volledige feitelijke gegevens en heeft zij de beschikbare gegevens evenmin correct beoordeeld.

(...)"

2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. (...)

Zij betoogt dat zij integraal voldeed aan de voorwaarden inzake gezinshereniging, reden waarom zij in bezit werd gesteld van een F-kaart. Ook de huwelijksakte werd toen onderzocht en er werd besloten dat het huwelijk gericht was op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap. Plots neemt het bestuur op 26 juni 2018 een beslissing waarbij voor het eerst wordt gemotiveerd dat de huwelijksakte niet rechtsgeldig is. Zij stelt dat wel verwezen wordt naar een advies van het parket, maar niet wordt vermeld op grond van welke elementen de geldigheid wordt betwist.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zou uitsluitend gebaseerd zijn op éézijdige verklaringen van haar echtgenoot en zou een exacte kopie betreffen van het advies van het Parket. Reeds in februari 2016 zou zijn documenten hebben overgemaakt waaruit zou blijken dat zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

Op 13 mei 2016 zou zij nog aanvullende documenten hebben overgemaakt. De verwerende partij zou uiterst vaag blijven over de elementen die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat er sprake zou zijn van fraude. Oordelen dat het huishoudelijk geweld onbewezen is, zou strijdig zijn met de stukken van het administratief dossier. Zij zou dergelijke informatie hebben voorgebracht in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en er kon nadien geen beslissing genomen worden genomen op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij diende volgens haar contact op te nemen met het parket om zich te bevragen naar de klacht. Zij brengt een stuk bij waaruit zou blijken dat de klacht niet als onbewezen werd beschouwd, maar dat men vond dat de politietussenkomst destijds voldoende was. Zij meent dat de stukken met betrekking tot het vonnis en de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag foutief werden

geanalyseerd. Ze zou geen kennis hebben van de niet erkenning van haar huwelijk door de stad Antwerpen.

Zij begrijpt niet dat de thans bestreden beslissing een kopij is van de vorige bestreden beslissingen die vernietigd werden en zij stelt dat er geen enkel nieuw element in overweging is genomen.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 8 april 2015 in bezit werd gesteld van een F-kaart als echtgenote van de Belgische onderdaan A(...) N(...).

(...)

Verzoekster betwist niet dat zij in de mogelijkheid is geweest om de humanitaire redenen kenbaar te maken aan het bestuur en betwist evenmin dat de finaliteit van artikel 74/20 §2, tweede lid overeenstemt met artikel 42quater §1 2e lid van de vreemdelingenwet, waardoor zij niet aannemelijk maakt als zouden haar rechten zijn geschaad. Ook de door haar aangebrachte documenten m.b.t. een klacht aangaande intrafamiliaal geweld werden terecht beoordeeld in het licht van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, werd gemotiveerd als volgt: (...)

Er werd onder meer uitvoerig toegelicht waarom het intrafamiliaal geweld niet als bewezen wordt geacht. Verzoekster beperkt zich tot de bewering als zou dit strijdig zijn met de stukken die zij voorlegde, doch toont niet aan met welke stukken nu zij zelf aangeeft dat de klacht niet verder werd onderzocht.

Er werd bovendien uitvoerig gemotiveerd omtrent de kinderen van verzoekster, waarvan gesteld wordt dat zij het verblijfsrecht van de moeder volgen. De bestreden beslissing maakt geen verwijderingsmaatregel uit, maar stelt wel een einde aan het verblijfsrecht. Hierbij werd gemotiveerd dat de kinderen voor het eerst in het rijksregister zijn ingeschreven op 13.02.2015 en dat zij meerdere jaren woonachtig zijn geweest in het land van herkomst en dat het niet kennelijk onredelijk is dat het voor hen geen probleem zal zijn om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van hun moeder waar zij ook heden (hoofdzakelijk) bij verblijven.

Ondanks de kritiek van de verzoekende partij kan er alleen maar vastgesteld worden dat er geen enkele belemmering is om het ouderlijk gezag gezamenlijk over de landsgrenzen heen uit te oefenen. Bovendien genereert het proces-verbaal van minnelijke schikking – dat niet meer is dan een akkoord tussen partijen dat door de rechtbank geakteerd wordt - uiteraard geen verblijfsrecht voor de verzoekende partij. Verzoekster toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn om een nieuwe regeling te bekomen met de vader van haar kinderen na de intrekking van haar verblijfsrecht. Een omgangsregeling op zich doet immers geen afbreuk aan de bepalingen van de wet van 15.12.1980 en aan de vaststelling dat er casu sprake is van fraude.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van het bestuur ter zake niet actueel zou zijn, noch toont zij aan met welk nieuw gegeven het bestuur, waarvan zij in kennis werd gesteld, geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Verzoekster toont bovendien niet aan dat bepaalde elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

De middelen zijn niet ernstig."

2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. De thans relevante § 2 van deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In casu wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij, dat haar op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet was toegekend als familielid (met name echtgenote) van de heer N. A. van Belgische nationaliteit, ingetrokken. Ook het verblijfsrecht van haar drie minderjarige kinderen wordt ingetrokken.

De gemachtigde oordeelt dat sprake is van fraude, en dit om de volgende redenen:

“Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen deze beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”

Zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht stelt, moet, om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf, rekening gehouden worden met de elementen die worden opgesomd in artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zoals zal blijken uit de verdere vaststellingen van de Raad, kan in het kader van het op grond van het voormelde artikel 74/20, § 2, tweede lid gevoerde onderzoek een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en bijkomend van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld.

Aangezien deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen, moet de Raad niet verder ingaan op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de vraag of overeenkomstig artikel 74/20, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet *in casu* wel sprake is van fraude.

In het kader van het overeenkomstig artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet gevoerde onderzoek gaat de gemachtigde in op een aantal documenten die de verzoekende partij uit eigen beweging of op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd.

In dit verband wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 februari 2016 via het CAW bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek indiende op grond van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 4° van de vreemdelingenwet om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht en dat van de kinderen. Vervolgens werd op 10 maart 2016 een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 februari 2016 aan de verzoekende partij betekend, waarin haar werd gevraagd alle nuttige documenten over te maken in het licht van het socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet. Op 25 maart 2016, 15 april 2016 en 13 mei 2016 werden als antwoord hierop stukken overgemaakt. Op 30 maart 2018 werd aan de verzoekende partij een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2018 betekend, waarin haar opnieuw werd gevraagd alle nuttige documenten over te maken in het licht van het socio-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet. Op 11 april 2018 werd als antwoord hierop stukken overgemaakt. Op 26 juni 2018 stelde de gemachtigde dan op basis van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet een einde aan het verblijf van de verzoekende partij, maar deze beslissing werd op 5 april 2019, bij arrest nr. 219 503, door de Raad vernietigd. Hierna, met name op 9 april 2019, nam de gemachtigde een nieuwe beslissing die een einde stelde aan het verblijf van de verzoekende partij, maar ook deze beslissing werd door de Raad vernietigd, met name op 17 oktober 2019, bij arrest nr. 227 611. De thans bestreden beslissing van 26 oktober 2019 volgt op deze laatste vernietiging. De Raad merkt op dat sinds het op 30 maart 2018 betekende schrijven van 23 januari 2018 niet meer aan de verzoekende partij werd gevraagd om nuttige documenten over te maken.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij onder meer in op de motivering van de gemachtigde met betrekking tot het voorgelegde attest van klachtneerlegging en het medisch attest met betrekking tot het intrafamiliaal geweld.

De verzoekende partij voert aan dat het intrafamiliaal geweld door de gemachtigde als onbewezen wordt geacht en dat dit geen uitzonderingsgrond is in het kader van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zij deze informatie in toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet had overgemaakt. Verder geeft zij aan dat het feit dat de gemachtigde zomaar stelt dat het huishoudelijk geweld als onbewezen wordt geacht, volledig in strijd is met de gegevens van het dossier en louter en alleen is gebaseerd op de eenzijdige verklaring van haar echtgenoot, die de dader is van dit intrafamiliaal geweld, waarbij het niet moet verbazen dat hij dit ontkent. Ook voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde het medisch attest, volgens haar toch een objectief document, volledig terzijde schuift.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende overweegt met betrekking tot het familiaal geweld:

“Betrokkene legt verder nog een attest van klachtneerlegging voor dd. 26.02.2016 en het PV (GE.43(...)/2016 dd. 26.02.2016) + medisch attest dd. 8.01.2016 waar betrokkene stelt het slachtoffer te zijn van familiaal geweld. Echter, op 17.03.2016 werd dhr. A(...) N(...) ook verhoord aangaande deze beschuldiging. Hij spreekt deze verklaring van betrokkene tegen en beweert mevrouw nooit geslagen te hebben. Wat opmerkelijk is, is het gegeven dat mevrouw maar in februari is gaan klacht indienen terwijl de feiten zich in januari hebben afgespeeld. Beide partijen spreken elkaar tegen, er is sprake van woord tegen woord. Het huiselijk geweld wordt dan ook als onbewezen geacht.

Bij het verzoekschrift werd klaarblijkelijk een beslissing van het Parket voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016. Betrokkene heeft dit tot op heden niet bij DVZ voorgelegd, hoewel zij meent dat hiermee rekening dient gehouden te worden en het betrekking heeft op het intrafamiliaal geweld, wat volgens haar van doorslaggevend belang is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gegeven van huiselijk geweld op zich geen afbreuk doet aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen

uitzonderingsgrond aangaande het huiselijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden."

De gemachtigde kadert deze vaststellingen binnen de "sociale en culturele integratie" van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat het in de bestreden beslissing vermelde medisch attest van 8 januari 2016 op 19 februari 2016, het attest van klachtneerlegging van 26 februari 2016 op 15 april 2016 en het opgestelde proces-verbaal van dezelfde datum op 13 mei 2016 aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt. Uit het proces-verbaal blijkt dat de verzoekende partij op 26 februari 2016 aangifte heeft gedaan van opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of heeft samengeleefd, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Het betreft feiten die hebben plaatsgevonden op 7 januari 2016 (het proces-verbaal verwijst meermaals naar "2015", maar uit het "relaas van de feiten" en het feit dat wordt vermeld dat de feiten "bijna 2 maand geleden" zijn gebeurd, blijkt dat 2016 wordt bedoeld). De verzoekende partij verklaarde dat de heer N. A. haar in het kader van een ruzie over een gsm in het bijzijn van de kinderen heeft geslagen op haar hoofd en haar lichaam, dat hij de telefoon kapot smiet, dat zij pijn had aan haar aangezicht, heup en ribben, daags nadien naar de dokter is gegaan voor een medisch attest en dat zij niet direct naar de politie wilde stappen omdat ze schrik had van de heer N. A. Op het proces-verbaal wordt vermeld dat een medisch attest is toegevoegd aan de akte. Uit het medisch attest van 8 januari 2016 blijkt dat de betrokken arts de verzoekende partij heeft onderzocht op 8 januari 2016 na handgemeen haar overkomen op "08/01/2016" en dat hij de volgende letsels heeft vastgesteld: "zwelling re aangezichtshelft met pijnlijke palpatie thv mandibula rechts", "pijn thv de larynx", "pijn thv ribbenrooster dorsaal en ventraal", "pijn thv borstbeen", "pijn thv de middel", "pijn thv li enkel ventraal". Uit het verhoor van de heer N. A. op 17 maart 2016 blijkt dat deze erkent dat er op 7 januari 2016 een ruzie over een gsm heeft plaatsgevonden tussen hem en de verzoekende partij en dat hij deze gsm uit boosheid tegen de grond heeft gegooid, maar dat hij ontkent dat hij de verzoekende partij geslagen heeft. Hij benadrukt dat hij niets wenst te betalen voor de "zogenaamde" medische kosten en vraagt zich af waarom de verzoekende partij pas op 26 februari 2016 aangifte van de slagen doet, meer dan anderhalve maand na de feiten. Volgens de heer N. A. doet zij dit enkel omdat ze geld nodig heeft.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het huiselijk geweld als onbewezen acht. De gemachtigde geeft daarbij aan dat beide partijen elkaar tegenspreken, dat er sprake is van woord tegen woord. Ook meent de gemachtigde dat het opmerkelijk is dat de verzoekende partij slechts in februari klacht is gaan indienen, terwijl de feiten zich in januari hebben afgespeeld. Uit de opgenomen motivering blijkt aldus niet dat de gemachtigde, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, rekening heeft gehouden met het voorgelegde medische attest van 8 januari 2016. Hij erkent weliswaar uitdrukkelijk dat dit attest in het kader van het aangehaalde huiselijk geweld werd neergelegd, aangezien hij het uitdrukkelijk opsomt in de bestreden beslissing, maar hij betreft dit attest op geen enkele manier in zijn beoordeling. Het is niet aan de Raad als annulatierechter om dit stuk in de plaats van de gemachtigde te beoordelen, maar de Raad kan wel vaststellen dat uit het betrokken motief niet blijkt of en in welke mate de gemachtigde dit stuk bij zijn beoordeling heeft betrokken. De Raad benadrukt dat het medisch attest dateert van daags na de feiten van 7 januari 2016 waarvan de verzoekende partij naderhand aangifte heeft gedaan, dat het verwijst naar een handgemeen dat de verzoekende partij overkomen is op "08/01/2016" en dat het de door de arts vastgestelde letsels opsomt. Door slechts te stellen dat sprake is van woord tegen woord, terwijl niet enkel de verklaringen van de betrokkenen aangaande de feiten voorliggen, maar tevens een medisch attest waarvan wordt gesteld dat het met deze feiten verband houdt, heeft de gemachtigde zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden.

In de mate dat de gemachtigde aangaande het huiselijk geweld verder nog opmerkt dat "het gegeven van huiselijk geweld op zich geen afbreuk doet aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgrond aangaande het huiselijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.", wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering aangaande het huiselijk geweld niet kadert binnen de een of andere uitzonderingsgrond – artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgronden –, maar wel binnen het socio-economisch onderzoek op grond van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dat het gegeven van huiselijk geweld op zich geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing omdat het voormelde artikel 74/20 geen uitzonderingsgrond aangaande het huiselijk geweld voorziet waardoor de verzoekende partij het verblijf zou kunnen behouden, neemt niet weg dat de gemachtigde, die het nodig

heeft geacht het huiselijk geweld te betrekken in zijn beoordeling van de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij, deze beoordeling op een correcte en zorgvuldige wijze moet doorvoeren. De gemachtigde maakt in zijn motivering niet duidelijk op welke manier het gegeven dat in artikel 74/20 van de vreemdelingenwet geen uitzonderingsgrond voor huiselijk geweld is voorzien, relevant is voor de beoordeling van het huiselijk geweld in het kader van het thans relevante artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit de betrokken motivering blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van oordeel zou zijn dat het huiselijk geweld in dit verband in het geheel niet relevant zou zijn.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde, door het voorgelegde medisch attest van 8 januari 2016 terzijde te schuiven, onzorgvuldig heeft gehandeld. Deze vaststelling volstaat reeds opdat het motief aangaande het huiselijke geweld niet overeind kan blijven. De Raad kan niet in de plaats van de gemachtigde beoordelen in welke mate de in het kader van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen motivering aangaande de sociale en culturele integratie, en bijgevolg de gehele motivering met betrekking tot het voormelde artikel 74/20, § 2, tweede lid, zonder dit motief overeind kan blijven. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat het op grond van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet gevoerde socio-economische onderzoek is aangetast door een zorgvuldigheidsgebrek. Aangezien het (correct) voeren van zulk onderzoek overeenkomstig het voormelde artikel 74/20, § 2, tweede lid noodzakelijk is om de machtiging tot toelating tot verblijf van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/20, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet in te trekken, moet de bestreden beslissing dan ook worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook nog het volgende overweegt: *“Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontlelen.”* De Raad herhaalt dat hij zich niet uitspreekt over de vraag of de verzoekende partij het verblijfsrecht *in casu* frauduleus heeft bekomen. In de mate dat de gemachtigde met deze overweging echter wenst voor te houden dat het socio-economisch onderzoek in een situatie zoals voorzien in artikel 74/20, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet hoe dan ook niet ertoe kan leiden dat niet wordt overgegaan tot de intrekking van het verblijf, zou dit het voormelde socio-economisch onderzoek volledig zinledig maken. Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde immers in het tweede lid uitdrukkelijk om dit onderzoek door te voeren, en dit aldus ook wanneer sprake is van het gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten, van het plegen van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen zoals voorzien in het eerste lid van de voormelde bepaling. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van het voormelde tweede lid geenszins dat de betrokken vreemdeling aan dit socio-economisch onderzoek een recht op het behoud van het verblijfsrecht zou ontlelen. De aangehaalde overweging van de gemachtigde staat er dan ook niet aan in de weg dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in de eerste plaats zonder meer dat de aangebrachte documenten met betrekking tot een klacht aangaande intrafamiliaal geweld terecht werden beoordeeld in het licht van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. De Raad heeft echter vastgesteld dat de gemachtigde een van de aangebrachte elementen terzijde heeft geschoven, zodat niet blijkt dat dit document terecht beoordeeld werd.

Verder in de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dan weer dat uitvoerig werd toegelicht waarom het intrafamiliaal geweld niet als bewezen wordt geacht. Volgens de verwerende partij beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering als zou dit strijdig zijn met de stukken die zij voorlegde, maar toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken, nu zij zelf aangeeft dat de klacht niet verder werd onderzocht. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij wel degelijk heeft uiteengezet welk stuk, met name het voormelde medisch attest van 8 januari 2016 (volgens haar een objectief document), terzijde werd geschoven. De verwerende partij maakt echter niet duidelijk op welke manier het gegeven dat de verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat de klacht niet verder werd onderzocht, relevant is voor het al dan niet bewezen zijn van de feiten. Doorheen haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij immers zeer duidelijk dat de betrokken feiten niet bewezen zouden zijn, en benadrukt zij herhaaldelijk dat de seponering door het parket niet is gebeurd omwille van het ontbreken van bewijs. Op dit gegeven gaat de verwerende partij echter in het geheel niet in.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De bovenstaande vaststellingen volstaan reeds opdat het motief aangaande het huiselijk geweld en op die manier de gehele bestreden beslissing niet overeind kan blijven. De Raad gaat echter nog bijkomend in op het tweede onderdeel van het motief met betrekking tot het huiselijk geweld, en op het motief met betrekking tot de minderjarige kinderen.

Met betrekking tot het motief aangaande het huiselijk geweld wijst de verzoekende partij tevens op de beslissing van het parket van 20 april 2016, dat zij als stuk 5 bij haar verzoekschrift voegt. Zoals hoger reeds kort aangehaald, blijkt uit deze beslissing volgens de verzoekende partij dat de klacht juist niet als onbewezen werd beschouwd. Zij geeft aan dat de enige reden dat men beslist heeft om niet over te gaan tot vervolging, is dat men vond dat de politietussenkomst die er was geweest, wellicht voldoende was, en dat het familiaal geweld wel degelijk als bewezen moet worden aanvaard. Zij wijst in dit verband nog erop dat de gemachtigde, gelet op de voorgaande gevoerde (bijna identieke) beslissing en daaropvolgende procedure, ondertussen niet alleen kennis heeft gekregen van de klacht, maar ook van de beslissing van het parket. Zij herhaalt dat eruit duidelijk blijkt dat de seponering niet is gebeurd omwille van het ontbreken van bewijs, maar omwille van beleidsredenen, wat het bestaan van de feiten dus erkent. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde nog steeds, wars van de realiteit, de gegevens niet op een correcte wijze beoordeelt, dat immers uit de beslissing van het parket duidelijk blijkt dat er sprake is van intrafamiliaal geweld, maar dat de zaak werd geseponeerd omwille van beleidsredenen.

De Raad stelt vast dat de procureur des Konings in zijn beslissing van 20 april 2016 het volgende stelt: *"(...) Gelieve hierbij kennis te nemen van het feit dat de verdachte van de feiten voor het overige niet ongunstig gekend is bij politie en justitie. Mijn ambt is van oordeel dat de politionele tussenkomst in deze kan volstaan. Het dossier wordt dan ook strafrechtelijk zonder gevolg gerangschikt. (...)"* De verzoekende partij geeft dan ook terecht aan dat de procureur des Konings geenszins stelt dat het dossier zonder gevolg wordt gerangschikt omwille van het ontbreken van bewijs, maar dat hij uitdrukkelijk aangeeft dat zijn ambt van oordeel is dat de politionele tussenkomst in deze kan volstaan.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk ingaat op de voormelde beslissing van 20 april 2016. Er wordt in dit verband het volgende overwogen: *"Bij het verzoekschrift werd klaarblijkelijk een beslissing van het Parket voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016. Betrokkene heeft dit tot op heden niet bij DVZ voorgelegd, hoewel zij meent dat hiermee rekening dient gehouden te worden en het betrekking heeft op het intrafamiliaal geweld, wat volgens haar van doorslaggevend belang is."*

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij zowel in haar eerder verzoekschrift van 24 september 2018 als in haar eerder verzoekschrift van 3 juni 2019 reeds heeft gewezen op de beslissing van het parket, die zij telkens als stuk 5 bij haar verzoekschrift voegde. Deze verzoekschriften werden ingediend in het kader van de beroepen gericht tegen de voorgaande beëindigingsbeslissingen van 26 juni 2018 respectievelijk 9 april 2019, die telkens door de Raad werden vernietigd. De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk dat *"bij het verzoekschrift [...] klaarblijkelijk een beslissing van het Parket [werd] voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016"*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het betrokken stuk inderdaad nooit rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. Uit haar uiteenzetting van het eerste middel in het verzoekschrift van 3 juni 2019 blijkt dat zij ervan is uitgegaan dat de gemachtigde door middel van de eerder bij de Raad gevoerde procedure (met betrekking tot de beslissing van 26 juni 2018) kennis had gekregen van de beslissing van het parket van 20 april 2016. Zij herhaalt dit overigens in haar huidig verzoekschrift. De Raad wijst echter erop dat de griffie van de Raad de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet overmaakt aan de verwerende partij. Indien de verzoekende partij wenst dat deze stukken ook daadwerkelijk worden toegevoegd aan haar administratief dossier, moet zij deze dan ook rechtstreeks overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gemachtigde kan echter niet voorhouden dat het verzoekschrift zelf niet wordt overgemaakt aan de minister of staatssecretaris en dat verzoekschriften van eerdere procedures (net als eerdere arresten van de Raad overigens) aldus geen deel zouden uitmaken van het administratief dossier van de

betrokkene. In dit verband benadrukt de Raad dat de verzoekende partij het relevante onderdeel van de betrokken beslissing van het parket, met name het onderdeel dat hoger door de Raad werd geciteerd, telkens heeft geciteerd in het feitenrelaas van haar eerdere verzoekschriften (telkens op p. 3, zoals in het huidige verzoekschrift). Ook heeft de verzoekende partij in de uiteenzetting van het eerste middel in beide verzoekschriften de volgende paragraaf opgenomen, die zij ook in het kader van haar huidige verzoekschrift heeft hernomen: *“Bovendien blijkt uit de beslissing van het Parket mbt deze klacht (stuk 5) dat de klacht [juist] niet als onbewezen werd beschouwd: de enige reden dat men beslist heeft om niet over te gaan tot vervolging is dat men vond dat de politietussenkomst die er was geweest wellicht voldoende was. In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt dient het familiaal geweld wel degelijk als bewezen te worden aanvaard.”* Doorheen de verzoekschriften blijkt ook duidelijk dat de verzoekende partij in dit verband een stuk bij het verzoekschrift had gevoegd (*in casu* stuk 5).

De Raad merkt in dit verband op dat slechts de eerste vier bladzijden van het eerdere verzoekschrift van 3 juni 2019 zich in het administratief dossier bevinden. Dat het administratief dossier op dit vlak onvolledig is, doet echter geen afbreuk aan het feit dat de Raad het verzoekschrift zelf wel degelijk volledig overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen ook blijkt uit de inhoud van de nota met opmerkingen die in antwoord op het betrokken verzoekschrift door de verwerende partij werd opgesteld. Bovendien werden de in dit verzoekschrift ontwikkelde middelen hoe dan ook integraal weergegeven in het arrest nr. 227 611 van de Raad van 17 oktober 2019, dat zich wel integraal in het administratief dossier bevindt. Bijgevolg kan de gemachtigde niet voorhouden dat hij niet beschikte over de voormelde pagina 3 van het betrokken verzoekschrift en over de thans relevante uiteenzetting van het eerste middel. Het eerdere verzoekschrift van 24 september 2018 bevindt zich wel integraal in het administratief dossier.

In de geschetste omstandigheden kan de gemachtigde in de bestreden beslissing dan ook niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij dit stuk niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd, louter omdat de verzoekende partij de voormelde beslissing van het parket niet rechtstreeks aan de minister of staatssecretaris heeft overgemaakt (dit nog los van de vaststelling dat op zich niet aan de verzoekende partij kan worden verweten dat zij heeft aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken sinds de eerste beroepsprocedure kennis had van dit stuk). De concrete inhoud van het betrokken stuk blijkt immers uit de verschillende verzoekschriften die de verzoekende partij indiende (en/of de daaropvolgende arresten van de Raad) die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad merkt hierbij op dat de verzoekende partij de inhoud van het betrokken stuk steeds op een consistente manier heeft weergegeven, zowel binnen een gegeven verzoekschrift als in verhouding tot het andere verzoekschrift. Ook in het huidige verzoekschrift heeft zij deze consistentie overigens aangehouden. Bijgevolg ligt op basis van de beide eerdere verzoekschriften minstens een begin van bewijs voor van de precieze inhoud van de beslissing van het parket van 20 april 2016. De Raad benadrukt nogmaals dat de overheid zich op grond van haar zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat hij weet heeft van het bestaan van het betrokken stuk, daarnaast van het feit dat de verzoekende partij meent dat met dit stuk rekening moet worden gehouden, en ten slotte van het feit dat het betrekking heeft op het intrafamiliaal geweld en dat de verzoekende partij dit van doorslaggevend belang acht. Ondanks het feit dat hij bijgevolg niet onwetend was over het belang dat door de verzoekende partij aan dit stuk werd gehecht en ondanks het feit dat hij op basis van het administratief dossier kennis had of had kunnen hebben van de inhoud van dit stuk, minstens van een duidelijk begin van bewijs hiervan, beperkt hij zich tot te stellen dat de verzoekende partij dit stuk tot op heden niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd. Hij heeft dan ook nagelaten verder onderzoek naar de precieze inhoud van dit stuk te doen (in de mate dat hij aan de juistheid van de door de verzoekende partij geciteerde inhoud zou twijfelen) dan wel over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van het betrokken stuk. In deze mate moet dan ook worden vastgesteld dat de gemachtigde op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Ook dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan dan ook niet overeind blijven. Om dezelfde redenen als die die gelden voor het hoger besproken onderdeel van de motivering dat door een zorgvuldigheidsgebrek is aangetast, maakt ook het wegvallen van het thans besproken onderdeel van de motivering op zich dat de bestreden beslissing niet overeind kan blijven.

De Raad benadrukt nog dat het niet aan hem als annulatierechter is om de voormelde beslissing van het parket in de plaats van de gemachtigde te beoordelen.

Met betrekking tot de verwijzing in de bestreden beslissing naar het ontbreken van een uitzonderingsgrond voor huiselijk geweld in artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband hoger reeds heeft vastgesteld.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet concreet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande de beslissing van het parket van 20 april 2016, zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad.

Met betrekking tot de minderjarige kinderen overweegt de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer het volgende: *“Wat betreft de minderjarige kinderen zijnde A(...) C(...) N(...) (RR: 03.(...)), A(...) A(...) N(...) (RR: 06.(...)) en A(...) P(...) N(...) (RR: 11.(...)), allen van Ghaneese nationaliteit, werd enkel een Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017 voorgelegd. Echter, werden er geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk ook wordt uitgeoefend door dhr. A(...) N(...). Verder is het ook niet duidelijk dat dit ouderlijk gezag in het Rijk zou moeten uitgevoerd worden. Er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen. De minnelijke schikking is een overeenkomst, daterende van 11.10.2017 op basis van de toen zich voordoende situatie, de partijen gingen er onder andere ook in akkoord dat de zaak opnieuw kan voorgelegd worden aan de kamer voor minnelijke schikking of de familierechtbank.”*

De Raad wijst vooreerst erop dat de bestreden beslissing zowel op de verzoekende partij als op de drie in de aangehaalde motivering genoemde minderjarige kinderen betrekking heeft.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift erop dat in het proces-verbaal van minnelijke schikking (A.R. 17/(...)/D) van 11 oktober 2017 waarnaar de gemachtigde verwijst, wordt bekrachtigd dat het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend, dat de kinderen bij de verzoekende partij zijn gedomicilieerd en dat de vader van de kinderen een omgangsrecht heeft, de ene week op zaterdag, de andere week op zondag, telkens van 10 tot 18 uur. De Raad stelt vast dat deze weergave beantwoordt aan de inhoud van het betrokken proces-verbaal zoals dit zich in het administratief dossier bevindt. Uit het proces-verbaal blijkt verder nog dat de vader aan de moeder onderhoudsgeld van 100 euro/maand moet betalen en dat elke ouder instaat voor de helft van de buitengewone kosten.

Zoals de verzoekende partij ook terecht aanvoert, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing enerzijds dat geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag ook werkelijk door de heer A. N. (zijnde de vader van de kinderen) wordt uitgeoefend, en dat anderzijds niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk zou moeten worden uitgevoerd.

De verzoekende partij voert aan dat het duidelijk is dat de gemachtigde de feitelijke gegevens niet correct, en wellicht niet met kennis van (juridische) zaken beoordeelt. Volgens haar kan uit zijn bewoordingen worden afgeleid dat hij de betekenis van een gezamenlijke uitoefening van ouderlijk gezag (overeenkomstig artikel 373 e.v. van het Burgerlijk Wetboek) niet kent, dat dit met name betekent het gezamenlijk nemen door de ouders van bepaalde beslissingen tijdens het leven van de kinderen, en dat dit *in casu* vastligt door middel van een overigens uitvoerbaar vonnis, dat het akkoord tussen partijen daaromtrent bekrachtigd heeft. De verzoekende partij stelt dat de redenering dat daarover geen stukken worden voorgelegd, dan ook nergens op slaat. Zij wijst erop dat, aangezien het een uitvoerbare titel is, waaraan sindsdien geen wijzigingen meer werden aangebracht, zij dan ook geen nieuwe stukken daarvan kan voorleggen. Verder geeft de verzoekende partij aan dat het enige dat zij kan melden, is dat zij op basis van die uitvoerbare titel ondertussen derdenbeslag heeft laten leggen, omdat de heer A. niet op vrijwillige basis de onderhoudsbijdragen betaalt, waartoe hij zich “gehouden” heeft. Zij voegt in dit verband een stuk 12 bij haar verzoekschrift. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat uit het proces-verbaal blijkt dat de kinderen bij haar gedomicilieerd worden op haar adres te Gent en dus wel degelijk in België. De verzoekende partij besluit dat de voorgelegde gegevens en stukken slechts gedeeltelijk werden beoordeeld, dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de correcte en volledige feitelijke gegevens en dat hij de beschikbare gegevens evenmin correct heeft beoordeeld.

De Raad wijst erop dat uit het proces-verbaal van minnelijke schikking blijkt dat de verzoekende partij en de heer A. N. voor de familierechtbank zijn verschenen om, overeenkomstig artikel 732 van het Gerechtelijk Wetboek, een minnelijke schikking aan de rechtbank voor te leggen en dit met betrekking tot de uitoefening van de ouderlijke rechten en plichten ten aanzien van hun gemeenschappelijke kinderen A. A. en P. A (het betreft twee van de drie kinderen waarop de bestreden beslissing tevens

betrekking heeft). Vervolgens wordt opgesomd waarover de partijen akkoord gaan (dit werd door de Raad hoger reeds aangehaald) en wordt aangegeven dat de partijen akkoord gaan dat ze de zaak terug kunnen voorleggen aan de kamer voor minnelijke schikking of familierechtbank indien de huisvestingssituatie van vader wijzigt. Het proces-verbaal is ondertekend door de verzoekende partij en de heer A. N., en door de familierechter en de griffier.

Het voormelde artikel 732 luidt als volgt: *“Indien een van hen het, zelfs mondeling, verzoekt, worden de partijen bij gewone brief van de griffier opgeroepen om binnen de gewone termijn van dagvaarding te verschijnen op dag en uur door de rechter bepaald.”*

Het tevens relevante artikel 733 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt: *“Van het verschijnen tot minnelijke schikking wordt proces-verbaal opgemaakt. Indien een schikking tot stand komt, worden de bewoordingen ervan opgetekend in het proces-verbaal, waarvan de uitgifte wordt voorzien van het formulier van tenuitvoerlegging.”*

Overeenkomstig artikel 1386 van het Gerechtelijk Wetboek kunnen vonnissen en akten alleen ten uitvoer worden gelegd op overlegging van de uitgifte of van de minuut, voorzien van het formulier van tenuitvoerlegging dat de Koning bepaalt.

Gelet op het bepaalde in artikel 733 *juncto* artikel 1386 van het Gerechtelijk Wetboek kan aldus niet worden voorgehouden dat het proces-verbaal van minnelijke schikking van 11 oktober 2017 geen uitvoerbare titel zou zijn. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, kan dus niet zonder meer gesteld worden dat dit proces-verbaal niet meer is dan een akkoord tussen partijen dat door de rechtbank wordt geacteerd. Het gaat immers om een in rechte afdwingbaar akkoord. Dat het betrokken proces-verbaal een uitvoerbare titel is, wordt door de verzoekende partij ook meermaals benadrukt in haar verzoekschrift.

Het Burgerlijk Wetboek bepaalt onder meer het volgende met betrekking tot het ouderlijk gezag:

“Art. 373. Wanneer de ouders samenleven, oefenen zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uit.

Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met gezag verband houdt behouden de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Bij gebreke van instemming kan één van beide ouders de zaak bij de familierechtbank aanhangig maken.

De rechtbank kan één van de ouders toestemming verlenen alleen op te treden voor één of meer bepaalde handelingen.

Art. 374.

§ 1. Wanneer de ouders niet samenleven, blijven zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen en geldt het in artikel 373, tweede lid, bepaalde vermoeden.

Bij gebreke van overeenstemming over de organisatie van de huisvesting van het kind, over de belangrijke beslissingen betreffende zijn gezondheid, zijn opvoeding, zijn opleiding en zijn ontspanning en over de godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes of wanneer deze overeenstemming strijdig lijkt met het belang van het kind, kan de bevoegde familierechtbank de uitoefening van het ouderlijk gezag uitsluitend opdragen aan één van beide ouders.

Hij kan eveneens bepalen welke beslissingen met betrekking tot de opvoeding alleen met instemming van beide ouders kunnen worden genomen.

Hij bepaalt de wijze waarop de ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, persoonlijk contact met het kind onderhoudt. Dat persoonlijk contact kan enkel om bijzonder ernstige redenen worden geweigerd. De ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, behoudt het recht om toezicht te houden op de opvoeding van het kind. Hij kan bij de andere ouder of bij derden alle nuttige informatie hieromtrent inwinnen en zich in het belang van het kind tot de familierechtbank wenden.

In elk geval bepaalt de rechter de wijze waarop het kind wordt gehuisvest en de plaats waar het in het bevolkingsregister wordt ingeschreven als hebbende aldaar zijn hoofdverblijf.

§ 2. Ingeval de ouders niet samenleven en hun geschil bij de familierechtbank aanhangig wordt gemaakt, wordt het akkoord over de huisvesting van de kinderen door de rechtbank gehomologeerd, tenzij het akkoord kennelijk strijdig is met het belang van het kind.

Bij gebrek aan akkoord, in geval van gezamenlijk ouderlijk gezag, onderzoekt de rechtbank op vraag van minstens één van de ouders bij voorrang de mogelijkheid om de huisvesting van het kind op een gelijkmatige manier tussen de ouders vast te leggen.

Ingeval de rechtbank echter van oordeel is dat de gelijkmatig verdeelde huisvesting, niet de meest passende oplossing is, kan zij evenwel beslissen om een ongelijk verdeeld verblijf vast te leggen.

De rechtbank oordeelt in ieder geval bij een met bijzondere redenen omkleed vonnis, en rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak en het belang van de kinderen en de ouders."

Gelet op de voor het proces-verbaal van minnelijke schikking van 11 oktober 2017 relevante bepalingen van het Gerechtelijk en het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat de vaststelling van de gemachtigde dat geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag ook werkelijk door de heer A. N. (zijnde de vader van de kinderen) wordt uitgeoefend, kennelijk onredelijk is. De Raad wijst vooreerst erop dat de gemachtigde op geen enkele manier duidelijk maakt waarom hij aanneemt dat het betrokken proces-verbaal van minnelijke schikking – een door een rechter bekrachtigde uitvoerbare titel – niet zou volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij en de heer A. N. het ouderlijke gezag gezamenlijk uitoefenen en dat bijkomende stukken zouden moeten worden voorgelegd om te bewijzen dat de heer A. N. het ouderlijk gezag (samen met de verzoekende partij) ook werkelijk uitoefent. Uit de motivering van de gemachtigde blijkt verder niet dat gegevens zouden voorliggen op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat de heer A. N., in strijd met het voormelde uitvoerbare proces-verbaal van minnelijke schikking, het ouderlijk gezag niet zou uitoefenen, hetgeen impliceert dat de verzoekende partij dit ouderlijk gezag, eveneens in strijd met deze uitvoerbare titel, alleen zou uitoefenen. Ook liggen geen elementen voor op grond waarvan moet worden aangenomen dat de verzoekende partij en de heer A. N. ondertussen tot een nieuw akkoord zouden zijn gekomen op grond waarvan de verzoekende partij het exclusief ouderlijk gezag zou hebben, en dat dit nieuwe akkoord door de verzoekende partij niet aan de gemachtigde ter kennis zou zijn gebracht. Integendeel gaf de verzoekende partij in haar eerdere verzoekschrift van 3 juni 2019 reeds uitdrukkelijk aan, zoals zij in het kader van haar huidig verzoekschrift opnieuw doet, dat aangezien het voormelde proces-verbaal een uitvoerbare titel is, waaraan sindsdien geen wijzigingen meer werden aangebracht, zij daarvan dan ook geen nieuwe stukken kan voorleggen. Dit verzoekschrift dateert van minder dan vijf maanden vóór het nemen van de thans bestreden beslissing.

In dit verband heeft de verzoekende partij overigens in haar eerder verzoekschrift van 3 juni 2019 erop gewezen dat zij op basis van de uitvoerbare titel die het proces-verbaal van minnelijke schikking is, ondertussen derdenbeslag heeft laten leggen, omdat de heer A. niet op vrijwillige basis de onderhoudsbijdragen betaalt waartoe hij gehouden is. In dit verband voegde zij ook een stuk 12 toe aan haar verzoekschrift. Opnieuw moet worden vastgesteld dat enkel het verzoekschrift zelf en niet het betrokken stuk 12 door de griffie van de Raad aan de minister of staatssecretaris werd overgemaakt. De gemachtigde kan ook in dit verband echter niet voorhouden geen kennis te hebben gehad van de inhoud van dit verzoekschrift en bijgevolg van de verwijzing naar het derdenbeslag, en van het feit dat de verzoekende partij in dit verband een stuk bij haar verzoekschrift had gevoegd. Bijgevolg moet ook in dit kader worden aangenomen dat een begin van bewijs van dit derdenbeslag voorligt.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij ook in het kader van het huidig verzoekschrift wijst op het gelegde derdenbeslag en opnieuw het stuk 12 bij haar verzoekschrift voegt. Het stuk betreft een brief van gerechtsdeurwaarder P. S. van 29 mei 2019 waarin deze het volgende stelt:

"(...) Krachtens de grosse van een proces-verbaal van minnelijke schikking (A.R. 17/(...)/D) op tegenspraak uitgesproken tussen partijen door de twintigste familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent in datum van ELF OKTOBER 2017 zijn we overgegaan tot uitvoering lastens tegenpartij.

Er werd op 29/03/2019 een bevel tot betalen betekend aan de heer A(...) N(...).

Hierna werd er op 05/04/2019 uitvoerend derdenbeslag gelegd bij (...).

De aanzegging werd op 09/04/2019 betekend. (...)"

Al had de gemachtigde geen kennis van dit stuk zelf (opnieuw merkt de Raad op dat aan de verzoekende partij niet kan worden verweten dat zij heeft aangenomen dat dit stuk in het kader van de eerste procedure bij de Raad aan de Dienst Vreemdelingenzaken was overgemaakt), hij beschikte wel over een begin van bewijs dat de verzoekende partij op basis van het proces-verbaal van

11 oktober 2017 derdenbeslag had laten leggen. In deze omstandigheden kan des te meer gesteld worden dat in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat het akkoord van 11 oktober 2017 niet langer geldig zou zijn, wel integendeel.

Daar waar de gemachtigde vervolgens overweegt dat het niet duidelijk is dat het ouderlijk gezag in het Rijk zou moeten worden uitgeoefend, wijst de verzoekende partij terecht erop dat in het proces-verbaal van 11 oktober 2017 het adres van de verzoekende partij te Gent wordt vermeld en dat uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de partijen akkoord zijn dat de kinderen bij de moeder worden gedomicilieerd. Ook het adres van de vader te Gent wordt vermeld en zoals de verzoekende partij ook reeds aangaf, heeft de vader wekelijks omgangsrecht met de kinderen. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier niet duidelijk is dat het akkoord tussen de partijen, met inbegrip van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag en het wekelijks omgangsrecht van de vader, thans in België wordt uitgeoefend.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het proces-verbaal van minnelijke schikking uiteraard geen verblijfsrecht voor de verzoekende partij genereert, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het onmogelijk zou zijn om een nieuwe regeling te bekomen met de vader van haar kinderen na de intrekking van haar verblijfsrecht en dat een omgangsregeling op zich immers geen afbreuk doet aan de bepalingen van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij terecht aanvoert dat het voormelde proces-verbaal uiteraard geen verblijfsrecht voor de verzoekende partij genereert en dat een omgangsregeling op zich geen afbreuk doet aan de bepalingen van de vreemdelingenwet. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde omtrent deze elementen op een correcte en niet kennelijk onredelijke wijze moet motiveren en de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen. De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat de gemachtigde het voorgelegde proces-verbaal van minnelijke schikking, een uitvoerbare titel, op kennelijk onredelijke wijze beoordeelt. Voor het overige voert hij, net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, een theoretisch betoog over mogelijke aangepaste afspraken die de verzoekende partij en de heer A. N. zouden kunnen maken, maar hiermee maakt hij abstractie van de situatie zoals deze thans uit de voorgelegde stukken blijkt. Uit de opgenomen motivering van de bestreden beslissing – die, het weze nogmaals benadrukt, niet slechts op de verzoekende partij, maar tevens op de drie minderjarige kinderen betrekking heeft – blijkt niet dat de gemachtigde op correcte en volledige wijze rekening heeft gehouden met de drie door de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukte elementen van het in het proces-verbaal van minnelijke schikking bekrachtigde akkoord tussen de ouders, met name de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag, de domiciliëring van de kinderen bij de verzoekende partij en het wekelijks omgangsrecht voor de vader (waarvan in de bestreden beslissing overigens geen enkele melding wordt gemaakt). De gemachtigde wijst erop dat het akkoord tussen de partijen dateert van 11 oktober 2017, op basis van de toen geldende situatie. Hoger heeft de Raad echter reeds vastgesteld dat geen elementen voorliggen op basis waarvan kan worden aangenomen dat dit akkoord niet langer geldig zou zijn (en wel integendeel). Dat het akkoord uitdrukkelijk vermeldt dat de zaak opnieuw aan de rechtbank kan worden voorgelegd, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing benadrukt, neemt niet weg dat *in casu* niet blijkt dat dit is gebeurd. Bovendien vermeldt het proces-verbaal uitdrukkelijk dat dit opnieuw voorleggen geldt, "*indien de huisvestingssituatie van vader wijzigt*". Deze zinsnede is door de gemachtigde in de bestreden beslissing echter weggelaten.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij nog dat er geen enkele belemmering is om het ouderlijk gezag gezamenlijk over de landsgrenzen heen uit te oefenen. Dit maakt echter een *a posteriori*-motivering uit. De bestreden beslissing bevat immers geen enkele motivering in deze zin. Met dit betoog kan de verwerende partij de vastgestelde motiveringsgebreken niet herstellen.

Op de overige onderdelen van het betoog van de verzoekende partij gaat de verwerende partij niet in.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Ook dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan dan ook niet overeind blijven. Om dezelfde redenen als die die gelden voor de hoger besproken onderdelen van de motivering die door een zorgvuldigheids- en/of motiveringsgebrek zijn aangetast, maakt ook het wegvallen van het thans besproken onderdeel van de motivering op zich dat de bestreden beslissing niet overeind kan blijven.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 oktober 2019 tot intrekking van een machtiging tot toelating tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE